

Uzavírání cest 2005

aneb

... je to pro letošek opravdu konec?

Uzavírání cest

17.11. 2005

No, a je tu poslední jízdní akce letošní sezóny. A to bychom nebyli my, aby...

Z minulých zpráv jistě víte, jak nádherně si umíme zkomplikovat jinak jednoduchý průběh čehokoliv. I teď. Poslední jízdní akce. Co se na tom dá ...? Mnohé. Samotný výjezd je celý rok dopředu plánován na 17.11. Ale osud tomu chtěl, že 16.11. bude na Kladně koncert. A ne jen tak obyčejný. Drásat sluch se nám rozhodli nájemní muzikanti, kteří tvoří současnou sestavu seskupení Tři Sestry. A protože se mi již nějakou dobu lynou jejich tóny a texty oplývající tomomluvou z mého hradítka na kole, rozhodli jsme se jít se na tu bandu kašparů podívat a poslechnout si je v originále. Tento návrh vzbudil veskrze odpor. Jen Tatranka, Jarka, Hanka, Honza a já jsme došli k závěru, že ať bude produkce jakákoli, je třeba jít jednou za čas na rambajs. Nechali jsme si na Kladně u známého Hanky a našeho ubytovatele z akce Vinařická Horka koupit v tamním kulturním zařízení vstupenky, mezi rockery, punkery a ostatními zvané lupeny, a zvědavě očekávali co a jak bude. A bylo. Nejdříve onemocněla Hanka. Dobrá, to se stává, její lupen jsem bleskově nabídl náhradníkovi Petrovi a vše se zdálo být OK. V den srazu ráno se ozval náš Kladenský dobrodinec, že se cosi zkomplikovalo a on, že do Prahy i s lupenama přijede, neboť sem má cestu, ale později, než byl plán. To však my bohužel nemůžeme akceptovat, protože už by nám nezbyl čas na přesun na Kladno. Po několika koordinačních telefonátech, kdy poslední byl kolem 16té hodiny bylo dohodnuto, že svou cestu do Prahy o hodinu odloží a počká na nás na zastávce kde budeme vystupovat. Což je ideální stav, není co by se mohlo zvorat. Skoro. Sraz je svolán na 17.45, metro A Dejvická, výstup směr bus ČSAD. Já jsem na místě 10 minut před. Nikde nikdo. Vystrčil jsem čumák ven a hele jak krásně prší! No, v zásadě to nevadí. A tak čekám, když v tom SMS. Přijedu o 10 min později bus visí v zácpě. Honza. To není dobře. Náš prostředek opouští dle jízdního řádu stanoviště v 18.00. A $17.45 + 10 = 17.55$. No snad to nějak uděláme. 17.45. Jsem tu pořád sám. Nějak se mi to nezamlouvá. 17.50 Přichází Jarka se svým Martinem. A zase odchází doprovodit svého jediného do metra. Krátce na to SMS od Tatranky, že je na Vyšehradě ať na ni počkáme, že v 18.08 bude na srazu. A Peter? Volal krátce na to, že i se svým samohybem visí na Jižní Spojce v koloně. Tak to je vyloženě spatně. Přichází Honza. Prý potkal Jarku dole v metru. Krátce jsem mu objasnil jak se situace má. Dobrá, pojedeme pozdějším busem v 18.10. Chudák náš Kladenský příznivec. V 18.09 přilétá Tatranka. Ani nestihla otevřít pusu k pozdravu a už ji vlečeme k zastávce. Prší nechtuně a seskupení zastávek má tu velkou výhodu, že není ani trochu kryté. Hnus! Akorát mě zarazí, že tu ještě není dopravní prostředek a co víc, začínám propadat nervozitě. V 18.15 přijel. Lidé a my jsme nastoupili, pohodlně se usadili a po rozjezdu našeho vozidla si plnými doušky vychutnávali jízdu v zácpě stylem krok sun krok. Obeznamil jsem telefonicky Kladno s tímto stavem věci a dohodl další relaci na okamžik příjezdu k jedinému podjezdu na Kladně. A pak jsme už nerušeně a velmi pomalu opouštěli Prahu pořád ve stylu „jedničkového blues“. To je takové to, že všechna auta nepravidelně střídají rychlostní stupeň č.1 a neutrální + brzdu. Za necelých 30 minut jsme se doploužili na okraj města a zaregistrovali použití rychlostního stupně č.2. To už bylo veselejší. Po dalším čase i 3 a 4. A pak náš řidič ujížděl, jako kdyby celý autobus i s námi ukrad. I když pravdou je, že zastavoval na všech zastávkách. Vjeli jsme do Kladna a krátce na to pod podjezd. Dal jsem o nás vědět a dostalo se mi ujištění, že budem vroucně očekáváni. Přijíždíme k zastávce. Již od podjezdu upozorňuju Tatranku s Jarkou, že budeme vystupovat. Při prvním oznámení byly tak zabráný do hovoru, že mě vůbec nevnímaly. A najednou je to tu. Autobus sebou smýkl a stál u chodníku. Nastal nepopsatelný zmatek. Holky pobraly své věci do náruče a bleskově vystoupily. My s Honzou jsme se dostali ven klidně a s pořádaně,

přestože se nám dveře autobusu přibouchly těsně za patama. Zmatek pokračuje. Já jsem našeho kamaráda hlasitě pozdravil rozverným Ahóóóoj. Tatranka se na něj podívala a vyřkla: „Ahoj, já bych ti ráda podala ruku, ale mám všechny plné.“ A provedla operaci tak rychlou, že jsem se nestačil divit. Hodila svůj bágl do náruče Honzovi, ten ho ještě nestihl chytit, když si přehodila bundu přes ramena a bleskově uchopila bágl do levé ruky a pravou napřáhla k podání. Náš Kladenský kamarád reagoval opožděně. Také ho nejspíš překvapila rychlost a účinnost s jakou Tatranka provedla několik operací téměř současně. „No já bych ti taky podal ruku, ale mám ji rovněž nějak plnou“ řekl a vyndal z kapsy ruku plnou vstupenek na koncert. Pak to nějak zařídil, že si ruku uvolnil a potřásl rucí Tatrance, Jarce, Honzovi i mně. Honzovi se představil; ahoj, Standa. My ostatní ho známe z Vinařických Horek. Předal nám lupeny, skásnul nás a naznačil směr našeho dalšího postupu. Nebyl složitý. Cca 150 metrů od nás vzdušnou čarou je v přímém dohledu i doslechu kulturní dům. Až sem je slyšet jak uvnitř duní a burácí muzika. Na vstupenkách je napsáno že akce začíná v 19.00. je 19.15. Tiše doufám, že i tady, jak bývá zvykem, bude nějaká předkapela. Rozloučili jsme se se Standou a vyrazili za zvukem. Dorazili jsme ke vchodu a ona je tu fronta! Po chvíli se ukázalo proč. Schodiště je zataraseno dvěma stoly, u kterých stojí členové ochranky a každého zylášť kontrolují a šacují. Když na nás došla řada, měl jsem trochu škodolibou radost, když chtěli po holkách aby vybalily bágly a ukázaly že opravdu nevnášejí nějaké zbraně či nástroje určené ke rvačkám. Byli tak důkladní, že já jsem pronesl nuž a Jarka kasr. Šikovní hoši! Dali jsme si věci do šatny a po návštěvě toalet se přesunuli do sálu. Na pódiu tam poskakoval nějaký tlustokožec v bílé košili a kravatě, vydával neskutečné skřeky a jiné zvuky, ze kterých jsem rozuměl jen několikrát procítěně opakovanému slovu „hovno“. No, to je kultura. Jarka se ke mně naklonila a přeřvávajíc burácení saxofonu se mě zeptala, který z nich je Fanánek. Uklidnil jsem ji, že tohle jsou předskokani – nějaká asi místní kapela (jmenuje se Doktor P.P.), která si vyžere začátek. Poloprázdný sál, strkanice u barů, nervozitu pořadatelů, pozdě přicházejících posluchačů a podobné lahůdky. Telefon. Volá Petr, že stojí v zácpě na Evropské. Pro maximální urychlení přesunu na Kladno se rozhodl použít auto a teď ho chce lituje. Rozkoukávali jsme se po sále. V přední části se začal tvořit kotel k velké radosti individua na pódiu a jeho přísluhovačů. Blížila se dvacátá hodina. Přes kulisy za bubeníkem bylo spuštěno promítací plátno a na něj posílal stropní projektor obrázky aktuálních televizních novin. Zajímavý scénický doplněk. Těsně po dvacáté se hudební těleso rozloučilo a opustilo pódium. Patrně šlo opravdu o nějaké místní známé hochy, protože kotel vpředu si vymohl přídavek. Pak se v sále rozsvítilo a aparatura ztichla. Ne docela. Někdo pustil zvuk od televize. Ve 20.15 přišel na pódium oblíbený a slavný Lou Fanánek Hagen v doprovodu naprosto neznámého pořadatele. Kotel zaburácel. O něčem se dohadovali, načeš Fanánek vzal nejbližší mikrofon a seznámil nás se situací. Šlo o to, že dnes se hraje důležité fotbalové utkání mezi reprezentací ČR a Norska. Když se plánoval koncert a objednával sál, nikdo neměl tušení, že se tyto dvě akce tak pěkně sejdou. Dostali jsme na vybranou: „Chcete fotbal a potom Sestry? Nebo obráceně? Kdo je pro fotbal ruce nahoru...“ To, že je Fanánek komediant a blázen to vím už dlouho. Konec konců Tři Sestry patří ke kapelám mého mládí. Ale tohle jsem nečekal. Ale ani většina přítomných v sále. Zvedlo se tak sto rukou. „A kdo je pro Sestry?“ Pro bouřlivý souhlas nebylo slyšet co dodal do mikrofonu a pro hustý les rukou nebylo vidět na pódium. Hluk utichl, Fanánek odešel za portál. Nějakou dobu se nedělo nic. Kotel vpředu začal skandovat. Nebylo rozumět co, ale výsledek se dostavil. Zazvonil telefon a ozval se Petr, že je na parkovišti před kulturákem. Vpředu to začalo bouřit. Ohlédl jsem se a nepochopil proč. Pódium je prázdné a ponořené do tmy. Jen na plátně běží nějaké obrázky. To je ono! Nastupuje naše mužstvo. Došel jsem až k ochráncům pořádku a podal Petrovi lístek. Měl v ruce téměř prázdnou plechovku s pitím. To se ostrým hochům zdálo být dostatečným důvodem k tomu aby ho nepustili dovnitř. Petr v klidu dopil, plechovku odnesl do koše a pak hladce prošel

ke mně. Spolu jsme došli k ostatním. Za pár okamžiků zhasli v sále a začalo to. Rambajs nástrojů doprovázený Fanánkovým hlasem. Bohužel srozumitelnost textů byla velmi nízká. Nejspíš to souvisí s ne úplně ideální akustikou v sále. Šel jeden hit za druhým. Některé moji společníci znali z hradítka i jiných zdrojů, některé ne. To nic nemění na tom, že to tu žije. Kotel vpředu bouří a doprovází kapelu pokusem o sborový nekoordinovaný zpěv. Fanánek s vervou dokončuje další song. V tom celý sál zaburácel mocným „GÓÓÓÓÓL!!!! A skutečně. Když les rukou opadl, šel na plátně za kapelou záznam branky, kterou dal jeden z našich hráčů. Fanánek zprvu nepochopil proč dav tak spontánně reaguje před koncem skladby. Ale pak se potočil k plátnu a bylo mu to jasné. S ledovým klidem profesionála vložil několik prázdných taktů a až se dav uklidnil dokončil song. Reakce kotle byla o poznání menší než na sportovní úspěch na plátně. A tak jsme kolektivně sledovali oboje současně. Koncert i fotbal. Není nad kompromis. Po přestávce se ve stejném duchu pokračovalo. Další výbuch radosti, další gól. V zápětí se ale zvuk změnil. Znělo to jako když se hráč sám žene na bránu povzbuzován celým stadionem a v zápětí spálí šanci a je málem vybučen a vypískán. Gól nebyl uznán protože prý tam byl ofsajd. Fanánek nechal uklidnit dav a pokračoval v produkci. Zahrál i Jarčimu oblíbenou .... A další známé i neznámé hity. Fotbal skončil našim vítězstvím 1:0. Pak už se všichni plně věnovali koncertu. Technici přepnuli projektor na místní kameru a promítali Fanánka a jeho kumpány na plátno za nimi. Dostali jsme žízeň. Muselo to přijít. V sále je tak nakouřeno, že jevištní chrliče dýmu technici vůbec nepoužili a přesto byly kouřové efekty dokonalé. S Petrem jsem se postavil do fronty a trpěl. Dotrpěli jsme až k baru, nakoupili pítí a tyčinky a vrátili se k ostatním. Uchopili jsme piva a zhluboka se napili. FUUUJ!!!! Teplý, hnusný, řídký. S maximálním odpoem jsme dopili. Jediná Tatranka se tvářila spokojeně. Jen ona si totiž nedala pivo ale houbu (víno, kola). No to jsme si naběhli. A to už bylo 23 hodin a koncert se blížil k závěru. Fanánek několikrát přidával. Stejně: musím někde navrhnout aby koncerty podobných kapel sestávaly výhradně z přídavek. Ty jsou zpravidla nejlepší, XXXL verze, verze s upravenými texty, případně jinými pitominami a účinkující jsou odvázaní a dělají na pódiu hovadiny. Teprve poté, co bubeník oblečený do dresu hokejového klubu Poldi Kladno začal svolávat publikum na podium a vyřvávat s nimi nějaké hokejové halekačky, uznali jsme, že to zajímavé už skončilo a opustili jsme sál a posléze i kulturák. Petr nám nabídl odvoz domů, což jsme neodmítli. A tak nám ta před akce pro Uzavírání cest pěkně končí. Po 45ti minutách pohodové jízdy jsme na Vinohradech. Rozloučili jsme se s Petrem, který jde domů přes ulici a s Honzou, který jde domů přes půl Vinohrad. My jdeme jen přes kopec a jsme tu. Probudili jsme Hanku, připravili ležení v obýváku a padli za vlast. To jsem na nás ráno zvěděvej. Jsme utahaní, vyřvaní a vyblbnutí. Dobrou noc.

Ráno 17.11. čtvrtek.

Ano správně, čtvrtek. Dnes je státní svátek a tak jej oslavíme výpravou. Na hodinách vidím údaj 8:35.

Kupodivu nejsem rozlámaný ani jinak tělesně postižený. Jen hlas mi selhává. To není špatná bilance. S holkama je to horší. Pomalu vstáváme a trousíme se na snídani. Moje skvělá Hanka nám včera upekla makovník. Výbornej.

Probírali jsme včerejší události a holky dospěly k názoru, že se to musí nějak udělat, aby Honza jezdil. Dojedli jsme, zabalili věci nutné na výpravu a mně začala výrazně chybět Jana. Jde o to, že výpravu připravila a vede ona. V 8:57 zvoní zvonek. Ano, to je ona.

Po přivítání jsme snesli kola dolů, rozloučili se se stále nemocnou Hankou a rozjeli se vstříc dalším zážitkům.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	2523	0	0	3,9

Je pozdní podzim, chladno, ale vymetená obloha a svítí slunce. A to na dnešek slibovali sněžení. Jedeme přes Nuselák, kde znovu upozorňuji na kontrast plynulého oblouku železničních kolejí a velmi ostrých pravouhých zatáček kolejí tramvajových položených hned vedle. Sjeli jsme na nábreží a po něm k Barrandovskému mostu. Jana je jak v Jiříkově vidění. Vypadá to, že tudy nikdy nejela, ba co víc, že nemá tušení o existenci této cesty. Přejeli jsme most, podjeli mostní záblb, zatočili doleva a zastavili. Pěkně na sluníčku. Ne proto, že by snad někdo byl unaven, ale protože jsem usoudil, že je čas napít a vůbec si popovídat.

Převlékli se, napili teplého čaje z termosky a horkého grogu z druhé termosky, pronesli pár vtipných poznámek a zase pojedeme. Jen ještě: „Předáváme Vám jeden kus navigace a spolu s ním jeden kus výpravy tvořené pěti členy HT.“ Od tohoto okamžiku je to na Janě. Opouštíme Ořech a zatáhlo se. Že by přeci jen zasněžilo, jak to přivolávají meteorologové? To bychom byli velmi neradi. Pouštím hrajítka a na něm Tři Sestry. To pro potvrzení

zážitků ze včerejšího koncertu. Tatranka se drží u mě a později se přiznala, že teprve teď dekódovala některé nesrozumitelné pasáže včerejšího zážitku a konečně jí to dává smysl. A že ty texty jsou sice trhlý, ale ne úplně blbý. A tak si užíváme jízdu podzemní zataženou krajinou a při jedné ze zastávek Tomáš projevil touhu něco většího sníst. Prý se ráno najedl moc brzo a moc málo. Jo, samozřejmě, žádný problém, jen musíme vybrat lokál kde se vaří. Ve všech vesnicích, které projždíme hospody jsou. V některých jsou dokonce kulečníky a hrací automaty. Ale nevařej tam. Shodli jsme se na Mořině. Tam hospoda je a vaří dobře. Od Ořecha jedeme skoro pořád dolů. Kousek před Mořinou je takovej asi stometrový vyhoup do výšky cca 30 metrů. Je hroznej. Dig.

Zvlášť pokud si necháte třetí nejtěžší převod s tím, že to vyjedete pomocí nabrané rychlosti. Šlo by to. Jenomže mi vletěl do cesty, nějakej zmrď v plechovce tak nezbývalo nic jinýho než rvát kopec natěžko. Chudák moje nožičky. Tom.

Ale je jedinej a poslední. Dojeli jsme k němu, na nejlehčí převody se vyhoupli nahoru a udělali pauzu. Je tu báječný rozhled po šedohnědé krajině. Rozjeli jsme se dolů, dojeli do vesnice, odbočili k hospodě a zůstali zaraženě stát. Restaurace vypadá jako kdyby nebyla v provozu. To není dobře. Jana sesedla a vzala za kliku. Dveře povolily a naše společnice zmizela ve stavení. V zápětí se vrátila s rozzářenou tvář, ozdobenou jejím typickým úsměvem a sdělením, že otevřeno je. Zaparkovali jsme a vpadli dovnitř. Zabrali jsme sůl a začali se svlékáním vrstev. Lokál je dost plnej, ale nikdo nám nevěnuje ani pohled. Tím lépe. Zasedli jsme a už jsou tu jídelní lístky. Jaký kontrast k návštěvě hospody v Adršpachu! Přišla servírka a začalo objednávání. Tentokrát jsme se všichni kromě Jany shodli na knedlíkách plněných uzeninou. Jen množství se lišilo. Jarka a Tatranka si daly běžné porce a já s Tomášem dvojité. Servírka nás upozorňovala, že jde o jídlo syté a že ho bude hodně. „To je v pořádku. Máme hlad.“ Pořád trvala na tom, že se to nedá sníst, ale že tedy náš zákazník... až se ucho utrhne. Přinesli nám grog. Po dlouhé době jsem spokojen. Nejen že má správnou barvu a vůni, ale i groguje. Přinesli nám jídlo. Ano, bylo ho hodně, bylo syté, ale nebyl problém ho sníst. Tomáš dokonce přemýšlel o nějaké sladké teče. Dig.

Se nedivte, když bramborové těsto uměli sice dobře, jenom toho masa se nějak nedostávalo. Ba ani salámu. Co lze čekat za málo peněz, že? Tom.

Ale to té chuděrce servírce nemůžeme udělat. Z toho by nespala ještě týden. Po jídle pojedeme dál.

A hele ono venku zatím sprchlo. A ještě mžít. Nelíbí se mi to. No, nevadí jedeme. Opustili jsme Mořinu a vydali se směrem na Bubovice. Cestou zastavíme u mety dnešního výjezdu - lomu Velká Amerika. Ano. To je to místo, kde se natáčela část filmu Limonádový Joe. Než jsme se nadáli, byli jsme tam. Mžít přestalo, ale zataženo je pořád. Pravda je, že takhle jsem zdejší lákadlo ještě neviděl.

Jana nevěří, že jsme sem jeli zbytečně a vši silou se do vrat opřela. Nic. Ani milimetrový pohyb ani nejmenší náznak zvuku. Vypadá to jako kdyby z druhé strany byla chodba zalitá betonem. Neprošel ani můj návrh kousek couvnout a vyvrátit vrata nárazem. Kdosi podotkl, že dneska jedeme na lehkou a tak by náš atak nejspíš nevyšel. Hm, pravda. Tak nic. Pojedeme domů. Vyškrabali jsme se zpět na silnici a pod vedením Jany se vydali k domovu.

Dokončili jsme oblouk po místních vesnicích a zastavili u nějaké budovy. Je syrovo a nějakou dobu sleduju v zrcátku jak nás dohání temné fialovo na obloze. Tomáš se přiblížil s tím, že na to při odjezdu z hospody nějak zapomněl či co. Dig.

U hospody jsem si vzal na sebe nepromok, a asi před pěti minutami jsem si ho sundal, s tím že mi je vedro a na déšť to už nevypadá, ovšem zapomněl jsem se otočit. Ještě, že jsem se oblék. Tom.

Začalo se šepít. Když už stojíme, vezmeme si vesty. Ať nás viděj než nás přejedou. Nasedli jsme a než jsme stihli prvně šlápnout zasypla nás sprška krup. No to je pěkné. Teprve po rozjezdu to začalo. Kousky ledu jsou všude. Není přes ně vidět a i při pomalé jízdě bolejí do tváří. Kromě toho ulpívají na nohavicích kalhot a rukávech bund. Takřka okamžitě se mění ve vodu a vsakují se do textilu. Já mám na sobě vietnamskou šustákovou a pod ní flísočku. Rukávy mám promočené prakticky okamžitě a voda mi stéká vnitřkem rukávů až k zápěstí, kde obě bundy opouští. Je to hnusný, nechutný a studí to! Prakticky to samé se děje s nohavicemi. Rozdíl je v tom, že voda končí v botách. No to jsem šťastnej. Jak jsou na tom ostatní nevím. Nikdo nedává nic znát. Jedeme dolů z kopce. Je velmi dlouhý a nepřilíš prudký. Kromě té patálie s vodou se jede dobře. Led se změnil v bohapustý déšť. A ten po nějaké době postupně ustal. Aspoň že tak. Přijeli jsme do Černošic. Stavím se do čela a vedu nás domů. Neděje se nic mimořádného. Projeli jsme Radotín, Velkou Chuchlí, projeli pod barrandovskou skálou na Zlíchov a přijeli k Barrandovskému mostu. V podmostovišti nějaký sprejer dokončoval své dílo. Nejdříve to vypadalo, že bude před námi prchat. Ale pak si všiml, že naše žluté vesty nenesou na sobě

znaky policie a uklidnil se. K jeho cti nutno podotknout, že tvořil docela pěkný obrázek. Ne nějaký přiblblý klikyhák, jak je poslední dobou v módě. Nadjel jsem si na levou stranu až k zábradlí a začal s manévrem odbočení doprava na nájezd na chodník abychom potom mohli pokračovat ještě doprava a jet po stezce ovšem o 180° zpět. Tatranka však byla čímsi tak fasciklována, že asi tohle všechno přehlédla a s nepřítomným výrazem pokračovala po pravé straně. To jsem ovšem já neviděl. Začal jsem s odbočováním. V tom okamžiku Tatranka zcela kryla nájezd na chodník. Houknul jsem jen „uhni!“. Přišlápla a byla z nebezpečné zóny pryč. Na však v bezpečí. Jarka ji sledovala a křikla na ni aby dál nejezdila. Tatranka si nejspíš nevšimla, že za 20 metrů silnice končí a pak je jen říční navigace a hladina Vltavy. A nebo je otužilkyňe a chtěla nějak nenápadně vyzkoušet teplotu vody. Zastavila, provedla obrat a pak už celkem bez potíží jela za námi. Později říkala něco o sledování nějakého kajakáře. Přejeli jsme most, podjeli podjezd a po stezce dojeli až na Dvorce.

Odtud pojedeme netradičně nahoru. Jde o to, že Tomáš a Jana jedou přímo domů a tudy to mají blíž. No a my ostatní stejně musíme jet nahoru a tudy je to do menšího

kopce. A kromě toho chceme být co nejděle spolu. Vyjeli jsme nahoru, rozloučili se a my pokračovali na Vinohrady. Nedělo se nic mimořádného. Přejeli jsme Nuselák, projeli Rumunskou, na červenou postáli na Náměstí Míru, pokračovali Korunní a u Vinohradské Vodárny sjeli na Náměstí Jiřího z Poděbrad. No a pak už jenom za roh a jsme tu.

Je krátce před 17tou hodinou. Tím tedy končí letošní jízdní sezóna. Jsme unavení, trochu přichlazení a špinaví, ale spokojeni. Zvládli jsme poměrně náročnou dvoj akci s naprosto kladným výsledkem. Koncert se nám líbil a výjezd se povedl. Tak to je všechno. Ještě se uvidíme na Pečení. Tak čau. Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	44,5	2593	70	15,6	9-3

Celková technická data:

Účast pět uzavírajících...: Tomáš, Tatranka, Jarka,
Jana a Dig
Oficiálně
přiznaná
kilometráž 70 km
Příště Pečení s Hells

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Kuchař	Radotín
Prokopské údolí	Mořina	Velká Chuchle
Ořech	Bubovice	Dvorce
Chýnice	Černošice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olga (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hbr), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour ^{plus} 2005
Dig & Tom
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz